

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 4
Oktbr. 1915

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 80 øre for aaret.
Kan bestilles paa alle postanstalter og i eksped., Keysersgt. 13.

8. aarg.

*Jesus Kristus, verdens frelser,
ser du i din høie himmel
dagens grænseløse jammer,
som fra verdenssynden stammer?*

*Er Du her blandt os tilstede
midt i selve kampens hede?
Staar du stille der og læger,
og den faldne vederkvæger?*

*Bliv hos os i di-se tider,
hvor det synes som alt glider.
Løft dit kors i morgenroden,
saa det seirer over døden.*

*Læg din haand saa blødt paa panden,
red en sjæl ved avgrundsranden,
læg det sønderbrudte hjerte,
som først nu dig kjende lærte.*

*Tugt og bøi os, lær os alle
ned i støvet for dig falde!
Hør de uudtalte bønner
av de tusen ramte sønner!*

*Og lad himlens morgenrøde
dæmre over synd og brøde,
sluk du hver en tvilens gaade
med din fulde rige naade.*

*Lad din lille flok bli større,
lad os holde op at spørge —*

*giv os glimt av himmelfreden,
liv og lys av herligheden.*

*Tro, — i gode, onde dage
vil vi aldrig mer forsage,
men til dig saa fast os klynge,
mens «halleluja» vi synger.*

Februar 1915.

Charlotte Anker.

Armenien.

Vi er uten direkte meddelelser fra S. Bodil Biørn i Musch. Gjennem direktør Schuchardt i Frankfurt a/M vet vi at S. Bodil i sommer har været overlæstet med sykepleie. Maa Gud i denne krigens tid rigtig lægge missionærene i Armenien paa vore hjerter, saa vi stadig bærer dem frem i forbøn; de trenger vor hjælp og det er godt at vite at ikke en er glempt av Gud, og Han arbeider naar vi beder.

*

Thora Wedel Jarlsberg forlot Lille Asien i juni sammen med s. Eva Elvers og reiste over Konstantinopel til Tyskland, hvortil hun ankom midt i august. Hun er fortiden i Stettin og blir der indtil videre, men om Gud vil har vi

hende snart hos os i Norge. Hun hilser hjertelig alle venner og glæder sig til gjensyn. — At hun i saadanne tider er naadd helt til Tyskland forekommer baade hende og os som et under.

Fra Tysfjorden.

Fredly 12.—8.—15.

S. Olivia skriver:

Det er nok længe siden De hørte fra os nu, men saa antar jeg De har faat personlige meddelelser gennem frkn. Steen og Zimmer.

Idag maa jeg meddele at vor kjære lille Anna, som har været hos os et helt aar døde stille og fredfuldt igaaftes. Hun har gaat oppe helt til lørdag og været nede iblandt os. Hun længtet efter at komme hjem, og vi maa takke Gud at hun slap at stride længer. Hun har vandret som et lys iblandt os, vor lille Anna. Det er rart at hun nu er borte. At vi ogsaa ellers har hat flere gjæster tænker jeg De vet, saa vi har havt det hyggelig i sommer. Flere hadde meldt sig, men der kom forhindringer for dem. Omkring 15. aug. venter vi s. Lise tilbage fra ferie, og saa faar s. Johanne og jeg vekselvis faa en liten ferie. Som vi før har nævnt maa vi nu i sommer grave jordkjælder for at faa plads til vore poteter. Vi haaper ved Herrens godhet paa en god avling. Skal skrive nærmere hvormeget vi kommer til at trænge, naar vi faar overslag over, hvad materialerne kommer til at koste. Vi maa begynde at grave, naar slaataannen er over.

Hjertelige hilsener fra Fredly og Deres

s. Olivia.

Indtryk fra i sommer.

»Fredly« er saa velkjendt for Kvartalshilsens læsere, men jeg maa allikevel faa bringe nogle indtryk fra en feriereise deroppe denne sommer. Det var 11 aar siden jeg sidst besøkte Tysfjorden. Den gang var der hele tiden regn og taake, og iaar hadde vi herlig stille veir med straalende solskin dag og nat. Reisen fra Trondhjem til Lødingen var skjøn og interessant, men det kjendte jeg jo saa godt fra andres skildringer. Fra Lødingen tar man lokalrute, som kun gaar 1 gang i uken ind til Tysfjord, og denne reise var ogsaa saa overraskende skjøn, Hammerøis prægtige vilde fjeldtinder, den brede fjord med de grønne lave birkeskraaninger, som gaar like ned til havet. I Drag nærmeste stoppested til Helland mødte baate op, og min reisefælle og jeg glædet os over den ordentlige baat som hentet os til Fredly Paa mit spørsmål om der var nogen fra Helland svarte manden »fra søster Olivia« og da var vi jo straks hjemme. Efter en times roning dreiet vi om pynnten til Helland, og saa »Fredly« ligge der rødmalet og venlig oppe i birkelien. I mit hjerte steg der varm tak til Gud, for hvad Han har git deroppe i disse senere aar. Hvor var ikke hele indtrykket den gang øde og mørkt i de time-lige forhold som regnet og taaken. Og nu saa vi det tydelige bevis paa bøn-hørelse i denne prægtige station. Straks baaten kom om pynnten, saa vi s. Olivias kjendte skikkelse nærme sig flagstangen, hvor hun hilste os med flaget. Snart la vi til ved det rødmalte nøst. Vor rorskarl Anton som hjælper søstrene med mangt og meget paa gaarden, greiet med baaten og snart var vi paa Fredly, hvor vi fik det hjerteligste velkommen. S. Johanne og s. Lise var bortreist,

men vi hadde det jo udmerket med »mor« hjemme. Det var en stor glæde at hilse paa patienterne. Gamle »bedstefar«, som er norsk, en forstandig belæst mand, meget gudhengiven, ser saa klart Herrens naadige haand, som har ført ham til dette sted. Saa var der en ung lappegut som blev utskrevet som helbredet, mens vi var der, en voksen lapppike som var meget svak og det lille lappebarn Nora fra Stefjord. Saa var der en liten norsk pike, som nu var kjæk. Trods den ualmindelig skønne reise var det deilig at hvile paa Fredly. Efter at vi hadde faat frokost gik vi ovenpaa med s. Olivia, og hun bad os kige ned paa trappen hvor just patienterne og en nabokone som hjalp til i huset spiste sin mellemmat. Det var et yndig billede at se disse lapper og norske saa fredelig og dog muntert underholde sig med hverandre og sammen nyte Guds gaver. Vi maatte beundre hvor Fredly i det hele tat var praktisk og godt indrettet, og hvorledes søstrene har forstaaet at faa alt under samme tak, saa de sommer og vinter ikke behøver at gaa ut av huset for noget — fjøset undtat. Dette var ogsaa saa net og pent. Vi beundret de to velstelte kjør og den pene kalven. Høns var der ogsaa men vistnok altfor faa, men saadanne egg som de kunde præstere har jeg ikke set noget andet sted. Der er brudt op ikke litet jord og poteter og rabarbra stod udmerket, hø blir der vist heller ikke saa litet av iaar, saa læserne vil forstaa at Fredly er et rent litet mønsterbruk. Jeg fik det indtryk at der var skedd megen fremgang med hensyn til at dyrke jorden deroppe paa Helland. Det gode eksempel paa Fredly har sikkert sin indflydelse rundt om.

En stor glæde var det at gjense de

venner, vi fik deroppe forrige gang, og der var gjestfri modtagelse rundt om. Særlig var det kjært at træffe Lovise Larsen, som ogsaa vil være mange av læserne kjendt. Hun er en varm forbeder og har bedt i mange aar for sin bygd og har faat erfare Herrens trofasthet. Hun er søstrenes kjære ven og har glade hvilestunder hos dem, naar hun kan komme fra sit slitsomme arbeide paa sjøen, hvor hun ror fiske sommer og vinter med sin kjære gamle far. Hun har for to aar siden faat bygget sig et litet rum indtil sin fars stue. Der er kun bordguly og plankevægger, saa det er meget koldt om vinteren, naar sneen fyker ind. Men hun har det da alene. Der er kun seng, bord, boghylde og et par stoler og nogle knagger paa væggen og et lidet vindu, hvorfra man kan se op til Fredly, men hun sa glædestraalende: «Kongen i sit slot kan ikke være mer fornøidd end jeg i min lille stue». Hun har jo nu faat det lønkammer, hun saa har stundet efter. Den lille utbygning er rødmalet som Fredly, ellers er husene graa paa Helland. — Vi hørte meget om hvor kjærkomne de gaver var som er blit sendt til søstrene i aarenes løb og fordelt derfra. De forstod ikke, hvorledes folk skulde ha kommet igjennem de haarde aar deroppe, hvis Gud ikke havde sendt denne hjælp. Da krigen i fjor brøt ut undret folk paa, om der vilde komme nogen gaver mer og saa fortalte Anton os at aldrig havde han «ført saa mange kasser til Fredly» som ifjor til jul. En herlig morgen drog Anton og Lovise, min reisefælle og jeg, vel utrustet med niste fra S. Olivia ind til lapperne i Hellemo. Atter blev jeg overrasket over at ogsaa denne fjordarm var saa skøn. Det er en helt betagende natur. Sne paa de øverste

topper, fjeldene staar som høie mure langs vandet, brat skraanende fjeldvægger og disse friske, grønne flekker nede ved havsstranden. Den ene pynt bak den anden, stadig overraskelser. Hist og her ligger lappernes jordgammer; nogle enkelte har jo ogsaa huse. Vi lagde til ved Musken «Leirelv» hvor de fleste bor. Det var atter rigtig hyggeligt at gjense steder og mennesker, og vi husket gjensidig godt hinanden. De hadde just besøk av 3 læstadianprædikanter fra Sverige derinde, og disse holdt møter hver dag rundt omkring i denne fjord. Vi blev budt kaffe og kavringer og gik fra gamle til gamle. Om aftenen vendte vi tilbake til Fredly, meget glade over denne dag. Det gir saadan glæde at tænke paa at Fredly ligger der ved indløpet til denne fjord, saa lapper og norske i disse fattige, ensomme fjorde kan bli hjulpet med raad og daad hos søstre paa Fredly.

Hvor gjerne vilde jeg ikke kunne vise K. M. A.s venner «Fredly» og omgivelser, men det blir saa fattig, naar jeg skal bruke pennen. I skulde ogsaa bli glade, om I saa det for Eder der oppe i birkelien, eller om I stod paa trappen og saa like ind i snefjeldene med midnatssolen over, eller sat bænket rundt det gjestfri bord, lapper og norske, eller naar I fulgte s. Olivia fra kjælder til loft og i vedbod og skur, og saa tænke paa, at dette har Herren git os. La os være trofaste i forbøn for gjerningen, og glæde os over at sjæle er frelst deroppe og sæden saaes for større høst.

L. Z.

Vore planer.

I forrige nummer av bladet kunde vi intet videre meddele om den i nr. 2 nævnte byggeplan. Alt stod endnu uklart

for os. Meget maatte lægges tilrette, inden endelig beslutning kunde fattes. Men hør nu, kjære venner, hvordan vor trofaste Gud dennegang har svaret paa bøn. Aldeles uten nogen indgripen fra vor side kom vi i forbindelse med hr. overlægen for tuberkelosen her i Kri.a. Han fattet stor interesse for saken og ved hans værdifulde hjælp er der nu av den norske nationalforening mot tuberkulosen bevilget os et 1ste prioritets pantelaan rentefrit, avdragsfrit og uopsigelig, saalænge bygningen benyttes som tuberkulosehjem eller til et andet av Nationalforeningen godkjendt oiemed. Laanet er paa kr. 10 000. Dermed vil forhaabentlig, trods den uhyre stigning baade paa træmaterialer og arbeidsløn, den væsentligste del av byggeutgifterne være dækket. Tilbake for os staar da kun at sørge for alt inventar og det utstyr som et sykehjem kræver. Maa vi ikke takke Gud, som saa herlig svarer paa bøn. La os takke ham ved at tro ham til ogsaa at høre vore bønner. naar vi ber ham om rik aandelig velsignelse over arbeidet og de arbeidere ved hvem gjerningen deroppe skal utføres. Vi anbefaler vore 3 søstre ganske spesielt i denne tid til vennernes forbøn, at de i alle dele maa dygtiggjøres og beredes ogsaa for denne nye arbeidsgren.

Hjertelig tak, kjære venner, for al hjelp hittil. Tak at vi vet saavisst I fremdeles vil være med.

Gaver saavel til det nye pleiehjem som til vort kjære Fredly mottas med inderlig tak av kassereren, frk. Thea Syvertsen, Pilestrædet 83², Kristiania.

Søsterhilsen fra

Komiteen.

Brev fra miss Gregg, China Inland mission.

Hwislie, juli 1915.

Mine kjære venner!

Jeg er netop vendt tilbake etter en tur i provinsen Shansi paa 3½ maaned, hvor jeg har hat kvindemøter paa 13 forskjellige stationer, og jeg tror det er første gang, der her har været ordnet en saadan række møter for hedenske kvinder paa Kina Inland missionens stationer i den provins.

Gud satte sit segl paa dette arbeide.

Den største forsamling vi hadde talte ca. 500 og den mindste ca. 50 deltagere; der var steder, hvor indtil 300 kvinder var indkvarterte. Mange av kvindene hadde aldrig i sit liv været til møte før, saa det var for dem noget aldeles ukjent; en hel del bragte smaa barn med og dette var en vanskelighet, for de syntes ikke rigtig om naar vi sa at disse ikke kunde være med til møterne. Nogle av de kristne maatte ta sig av dem og underholde dem imens, og efterhaanden fandt mødrene sig deri.

Jeg følte altid en særlig sympati for «dørvogterne», som hadde det hvert av vise barnene tilbake naar mødrene gjerne vilde med til mødet, men ikke skille sig ved barnene, og derfor hævdet at deres barn graat aldrig, eller deres var et «kristent» barn og der dog allikevel maatte siges et ubarmhjertig nei!

Ved en leilighet hadde vi saamange som 60 mødre med barn; prøv blot paa at forestille Dem hvad det vil sige, at faa «stilhet» ved et saadant møte. Vi hadde en del sange med omkvæd, som lærtes utenad tillikemed skriftsteder og i de allerfleste tilfælde avsluttedes møterne paa hvert sted med at de tilstede-

værende fik opfordring til at avlægge en bekjendelse om at ville bli kristne. Det største antal paa en gang var 65, og det samlede antal fra alle steder 280, hvori var medregnet barn fra missionsskoler. Maa vi ikke bøie vore hjerter for Gud i tak og tilbedelse. De der paa den maate uttalte ønsket om at bli kristne maatte opgi navn og adresse, og de stedlige missionærer vil dra omsorg for deres senere undervisning.

Venner vil I nu fortsætte at be for disse kinesiske kvinder, at de fra begyndelsen av maa faa den Helligaands gave, saa de kan bli en velsignelse blandt sine egne.

Da mit program for reisen var lagt og jeg saa den lange liste over stederne, var det næsten som modet svigtet mig, for jeg visste at det betød mange gange at maatte begynde dagen kl. 5 om morgenen og færdes ad daarlige veie til sent om aftenen og jeg undret mig over om kræfterne vilde slaa til. Jeg kan nu med tak si at jeg næsten altid blev istand til at holde de trufne avtaler og komme i rette tid. Alt i alt var turen paa over 1200 engelske mil. Kun en eneste dag regnet det ved et møte, mens det ofte var regn før og efter. Gud gav mig ogsaa paa særlig maate legemlig kraft, saa jeg paa hele reisen kun hadde en ½ dags hovedpine, og intet uheld av nogen slags indtraf.

Mit hjerte er fuldt av pris til Gud. Jeg haaper til efteraaret at ha en ny række møter i provinsen Honan; hold derfor ikke op med at bede for mig.

Eders i hans kjærlighet

Jessie G. Gregg.

Den kyrkliga ungdoms- rörelsen i Sverige.

(Et foredrag holdt i søndagshjemmet paa Lillehammer juli 1915.)

En stark religiös väckelse har under de senaste åren gått fram bland Sveriges folk. Den innebär en återgång till den gamla folkkyrkon och har över sig en utpräglad nationell stämning. Det är under det senaste decenniet, som kyrkliga ungdomsrörelsen har vuxit sig stark. Sina bärande idéer liksom riktlinjerna för sitt arbete har den fått från studentkretsar i Upsala.

För omkring 7 år sedan fick det kristliga studentförbundet i denna stad känna en Andens vindfläkt blåsa. Det var några unga studenter vilkas ögon öppnats för en förunderlig syn. De hade sört över Sveriges folk, sådan det tedde sig i religiöst avseende, splittrat ljumt, förött delvis helt avkristnat. Våldigheter var det, som kämpade om herraväldet, och folksjälens var ett lättfånget rov. I synen sågo de hjälpen från himmelen: fädernas gamla kyrka upprättad ur vanmakt och otro, gjord till ett Herrens tempel, samlande Sveriges folk under sina vida valv. Synen gav dem också en lösning, förunderligt rik och härlig. Ja, kanske vi bäva tillbaka inför den, vi som helst vilja ta emot Guds nåd i smulor. Men för en rätt svensk och en rätt kristen kan ju ej uppgiften göras mindre än: Sveriges folk ett Guds folk. Det var budet till de unga studenterna, uppgiften, som lades på deras axlar. Så blevo de Guds sändebud till Sveriges kyrka.

Här måste något ordas om kyrketanken, sådan den vaknade upp till aktualitet. Vad betyder «statskyrkan»?

Kanske är biskop J. A. Eklund den, som givit det vakraste svaret. Låt mig få anföra några av hans synpunkter.

Långt borta på en kulle ligger en liten landskyrka av sten, gammal och oansenlig. Det är många, många år sen den byggdes. Väggarna äro tjocka och präktiga, ha hållit och stått upprätt genom så långa tider. Men du, som sitter en stund därinne i svalkan, tycker allt, att de börja se nog så skröpliga ut. Och inte är det något så särskilt med den där gamla kyrkan! Det skulle behöva byggas en ny ljus, stor och hög. Men tänk en stund ändå på det, du har omkring dig, och kanske kommer du på andra tankar. Sa långt, långt tillbaka. Odin och Tor kunna inte hjälpa längre. Man har börja bedja till Vite Krist. Och så vill man reda till ett Guds hus; så gjordes de första famlande försöken. De vittna ju och om, att Gudstankar börjat tänkas i Sveriges land. Inte gick det så lätt på den tiden att bryta sten och hugga, och inte förstod man sig på att foga stenarne samman heller så stött och konstrikt. Men grunden är god, stark och präktig, och kyrkan har hållit kanske i 1000 år. Man byggde för framtiden; man tänkte evighetstankar. Och valvbågen, som man strävade så att få rund och jämn och fin, är den ej vittnesbörd om händer, som sträckts mot den mäktige hjälparen. — Tänk så också på alla dem, som i århundradenas lopp gått in och ut i den lilla kyrkan. Hit ha förfäderna kommit i sin sorg, sin nød, och i sin glädje. Här ha de sänt sina tunga bönesockar upp i höjden, här ha de gråtil och våndats, här ha de fröjdats; här har deras själ fåt en försmak av himmelrikets salighet. Och har inte hela livet helgats inom dessa murar.

Hit bars den lille nyfödde och fick sitt namn och sin hemortsrätt i Guds församling. Här satt det lilla barnet med far och mor och såg ljusen och lytnade till sången. Här stodo de unga vid Guds altare; här tog mannen sin hustru och fick sitt förbund välsignat. Här döptes hans barn. Och hit kom han till sist, när livets långa vandring var slut och fick välsignelsen, innan han stöts i jordens mörka sköte. — —

Det tycktes de unga studenterna, som hade de upptäckt Sveriges kyrka. Det hade en lång tid varit så, att många troende ville ha så litet som möjligt med henne att göra. Men studenterna insågo, att det dock fanns stora rikedomar fördolda inom de gamla stenmurarna. Och de tänkte, att när Gud låt något sådant som Sveriges kyrka finnas kvar, så var det någon mening därmed. Och Guds mening med människors barn är ju alltid något härligt och stort. Tänk bara det, att i det stora vida riket inte fanns en, som behövde känna sig utestängd, när klockorna om söndagen kallade till gudstjänst! Alla hade lika stor rätt att sitta ned och lyssna. Vist var det väl så, att många präster voro lika sömngångare. Men det var ju inte bara prästens ord, som mötte oss i kyrkorn, det var mera direkt Guds ord — i psalm, i bön, i bibelord och altartjänst. Människorna borde förresten ej ta alltför stor plats; då kunde de skymma det, som vi egentligen kommo för att skåda: Gud. — Och är det ej så, att en *levande* församling ej behöver befara att gå miste om välsignelse och uppbyggelse! Den skapar ju liv omkring sig. — Nog behövde Sveriges folk vända tillbaka till Sveriges kyrka, om det ej skulle gå under i tvedräkt och oro. Och nog be-

hövde Sveriges kyrka Sveriges folk, om den ej skulle bli bara en gammal stenkyrka med döda former, med döende liv.

«Sveriges folk» ja det var också ett ord, som kom igjen i de unga studenternas tankar och tal. Historien söker lära oss, att liksom var människa har sin uppgift, så har och vart folk sin. Det finns ett och annat ögonblick i Sveriges historia då folket syntes gå Guds vägar. — — Alltså Gud har någon mening med Sverige nu. Han vill något med det svenska folket. Vad är då dess uppgift? På den frågan svarade de unge männen kanske: att hålla vid makt och väcka till liv germansk frihet och luthersk tro. Men alldeles säkert svarade de med den lösen, som i sig innefattar alle de mindre och större uppgifterna. Meningen med Sverige, uppgiften för Sverige: Sveriges folk *ett Guds folk*. Så först kan Guds tanke med Sverige helt förverkligas. Ja, det är idealet, det drömda, härliga — Vägen dit heter omvändelse, de enskildas, folkets omvändelse. Här är det kyrkan har att sätta in alla sina krafter. Hon är det viktigaste medlet för det stora målets nående, därför att hon sträcker sig vidast och når djupast, därför att hon av Gud fått stora grund att förvalta. — —

Kristliga studenförbundet i Upsala var en sammanslutning, som kommit till stånd några år förut. Nu kom där in nytt liv och mera intresse. Man greps av de nya tankarna, man besjälades av dem. Och studenförbundet i U., liksom liknande sammanslutningar i Lund, Stockholm och Göteborg växte utåt i medlemstal och inåt i kraft. — —

Ett synligt uttryck togo sig de många nya strävandena inom förbundet i den «kyrkliga frivilligkåren». På som-

rarna företaga dess medlemmar s. k. korståg. Två och två bruka studenterna gå ut på landsbygden predika och sprida skrifter. De söka peka på Sveriges kyrka och dess uppgift, de vädja till människorna och försöka väcka upp dem till insikt av livets ansvar och allvar. De vilja visa på den korsfäste. Det är även frivilligkåren, som är utgivare av «Vår Lösen», det främsta organet för den kyrkliga ungdomsrörelsen. En av redaktörerna är fil. lic. Manfred Björkquist, som i varje avseende intar en ledarställning inom det kyrkliga nydaningsarbetet och genom vilken väckande tankar och rik välsignelse kommit stora delar av svensk ungdom till del. —

Paa samma tid, som de unga studenterna gingo omkring och tänkte vackra kärleksfulla tankar om Sveriges gamla kyrka, började liknande idéer uppstå här och där ute i landet. En och annan präst samlade sine läsbar till föreningar, församlingsaftnar började hållas, mången bad väl och om väckelse. Väckande tankar och impulser spredos från Upsala. Ungdomsföreningarne växte i antal och medlemstal. Ja, de växte fram som svampar ur jorden. Mången präst var väl inte så glad åt det nya, undrade väl, om det ej i grunden var en ny sekt och ville helst vara åskådare så länge. Men så kommo där kanske några av hans nattvardsbarn och både honom bli ledare. Och han kunde ju ej låta saken gå vind för våg; han måste ju änlingen med och se till, att allt leddes till det goda. Så blev det kanste han, som fick uppleva ett Guds under bland människosjälur. Där voro så många, som ville vara med. Han behövde inte truga och be; han hade bara att ta emot och ordna det hela. Och många frivilliga krafter ställde sig till hans disposition

såsom hjälp. — Och snart kunde han också få märka, att en ny ande slog emot honom om söndagarna i kyrkan. Här och där satt en från ungdomsföreningen och sjöng och sjöng. Folk kunde inte riktigt stå emot den unga rösten, och så föll den ene in efter den andre. Det var spruckna, hesa, gamla røster, det var unga klara stämmor och starka och svaga om varandra, men alla stego de i samma ord och toner i bön till Gud. — Det är dock inte bara prästen, som gör gudstjänsten; det är vi alle. Och på det viset kunde prästen få litet mera frimodighet att stå upp och tala. Han hade förnummit en fläkt från Guds ande, och så kunde kanske också hans predikan få bli ett vittnesbörd om Andens kraft.

Nu finnas kyrkliga ungdomsföreningar snart sagt överallt. De ha en egen tidning, lämpad för de unga, «Sveriges ungdom». Svenska diakonstyrelsen ställer til deras tjänst sina resesekreterare, vilkas föredrag och besök bruka motses med livligaste intresse. (Forts.)

K. M. A.'s smaaskrifter

bringes i erindring. De egner sig saa godt som julehilsen. Av nye er utkommet: «Bered dig til at møte din Gud.» «Fra mig er denne sak», og «En liten korsdrager.»

K. M. A.'s kontor, Keisers gate 13, er aapent mandag og torsdag kl. 12—2.

Husk kontingenten.

Utgitt av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)
Ekspedition: Keisers gt. 13, Kristiania.